

Ölü Adam

Kafede otururken, dışarıdaki havanın soğukluğunun aksine içimi ısıtmaya yetecek kadar rahatlatıcı ve sıcak olan kahvemden bir yudum aldım. Sıcaklık bedenime yayılırken telefonumu açtım. Gözlerim bir iki saniye boyunca saat ile oyalandı. Saat 17.45'ti... Gözlerimi kafede gezdirirken bir saat sonraki hastamı düşünmeye başlamıştım bile... Bir şizofreni hastasıydı... Bu hastalığın ismi bile içimi ürpertiyordu. Bir insanın aslında gerçekte var olmayan şeyleri görmesi ve neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edememesi, durumu daha da korkutucu yapıyordu. Kim böyle bir zulme katlanmak isterdi ki? Ve hatta bu sebepten deli muamelesi görmeyi... ?

Hastamın ismi Selim Sarancıoğlu'ydu. Hatırladığım kadarıyla "Kalıntı (Rezidüel)" Şizofrendi. Bu türde bir Şizofreni hastalığı olan insanların, şizofreni semptomlarının şiddeti azdır. Fakat halüsinasyonlar, delüzyonlar (gerçeğe dayanmayan, gerçeğe dayalı bilgiler açıklansa bile kişinin vazgeçmediği garip inançlardır.) ve diğer semptomlar hâlâ vardır. Ama şizofreni tanısının konulduğu zamanki kadar şiddetli değil. Bir psikiyatri uzmanı olarak başka vakalar ile karşılaştım. Fakat Şizofreni benim için apayrı bir konuydu.

Saat 18.25 olana kadar kafede takıldım. Kahvemi yudumlarırken hastamı tekrar tekrar gözden geçirdim ve her türlü olasılığı öngörmeye çalıştım. Şizofreni hastası bir insanı korkutmamanın, elden geldiğince profesyonel ve korkusuzca yaklaşmanın hep en iyisi olduğunu düşünmüştümdür. Sonuçta o da bizim gibi bir insan ve normal bir hayatı hak ediyor. Ayrıca tam olarak düzelme şansı olmasa bile normal bir insan gibi yaşama şansı var. Tabii bu, hastalığını kontrol altına almasına ve ilaçların etkisiyle iyiye gitmesine bağlıydı...

Hesabı ödedikten sonra kafeden dışarı çıktım. Sokağa çıktığım anda yüzüme vuran ufacık bir esinti, bütün vücudumu titretmeye yetmişti. Kabanıma daha çok sarıldım. Kaldırım boyunca arabamın olduğu sokağa doğru yürürken elimi kabanımın cebine attım. Arabamın anahtarını cebimden çıkarttım. Arabaya kısa bir mesafe kaldığından artık hızlı hızlı yürüyordum. Çünkü havanın soğukluğu iliklerime kadar işlemişti. Arabanın kilidini açtığımda hızla kapıyı açıp arabaya bindim, arabayı çalıştırdım. Bir iki dakika boyunca arabanın ısınmasını bekledikten sonra emniyet kemerimi taktım ve gaza yükledim ve birkaç metre gittikten sonra ısıtıcıyı açtım ve hastamın yattığı rehabilitasyon merkezine doğru sürdüm. Buz gibi olan bedenim iki dakika içinde ısınmıştı bile...

On dakika sonra merkeze gelmiştim. Arabayı park alanına yönlendirdim ve düzgün şekilde park ettikten sonra arabadan indim.

Kapısından girdiğim rehabilitasyon merkezi, tarihî bir konak gibiydi. İçeri girdiğim anda o dışarıdaki soğuk havanın aksine, iyi ayarlanmış sıcaklık ne boğuyordu ne de üşütüyordu. Ayrıca içerideki sessizlik mavi duvarlarla birlikte huzuru ikiye katlıyordu. Geniş bir hole sahip olan rehabilitasyon merkezinin fayanslarının rengi de beyazdı. Kapının birkaç metre ilerisinde ve tam karşısında duran sekreterlik bölümüne geldiğimde “Sena, hastam geldi mi?” dedim. Saçları sarıya çalan yemyeşil gözlere sahip benden beş altı yaş küçük olan Sena kafasını kaldırdı. Kısa bir tebessüm ettikten sonra “Evet, Gamze Hanım. 24 numaralı odada sizi bekliyor.” diye cevap verdi. Kafamı salladıktan sonra Sena’ya küçük bir tebessümle teşekkür ettim.

“Kolay gelsin, kızlar.” dediğimde Sena’yla birlikte Cemre de teşekkür etti. Cemre, Sena’ya zıt olarak kahverengi saçlara ve kehribar rengi gözlere sahip çok tatlı bir kızdı. Yine aynı şekilde benden beş altı yaş küçüktü.

Sekreterliğin iki yanından odaların olduğu bölümlere açılan iki merdiven mevcuttu. Sağdakine yöneldim. Merdivenler krem rengi mermerdendi. Merdivenin korkuluğu koyu yeşil, küpeştesi altın rengiydi.

Odaların olduğu bölüm merdivenlerin bittiği yerlerden sağa ve sola doğru açılıyordu. Yirmi dört numaralı odaya gelinceye kadar yürüdüm. Odanın önüne geldiğimde birkaç saniye bekledim. Daha doğrusu elim kapının kulbuna gidemedi. Çünkü tedirginim. İlk defa bir hasta için tedirgin oluyordum. Bu iyi değildi. İçeri girerken soğukkanlı ve normal gözükmeliydim. Aksi halde hastaya profesyonelce yaklaşmak bir yana doğru düzgün konuşamazdım bile... Gözlerimi kapattığımda derin bir nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım. Nefesi verirken gözlerimi açtığımda, elimi kulba götürüp açtım.

Odanın duvarları beyazdı, hemen sol tarafta banyoya açılan bir kapı vardı. Banyonun hemen karşısında kahverengi dolaplar duruyordu. İçeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Odanın sol tarafına ilerlediğimdeyse bembeyaz çarşafırlara sahip bir yatak gördüm. Her iki yanında da komodinler duruyordu. Sağdaki komodinin yanında krem rengi bir koltuk vardı. Oda çok sadeydi, gerçekten içinde bunların dışında başka eşya yoktu. Odayı incelemeyi bitirip bana arkasını dönmüş halde, pencereden dışarıyı izleyen siyah takım elbiseli adama odaklandım.

“Selim, Bey?” dediğimde takım elbiseli adam kıpırdamamıştı bile, camdan dışarı bakmaya devam ediyordu.

“Ne yazık ki hayır, Gamze Hanım.” Cümlesini tamamladıktan sonra yavaşça bana döndü.

“Hastanıza bugün ben yardımcı oldum.” dediğinde kaşlarım istemsizce kalktı. Afallamıştım. Benim hastamı mı kontrol etmişti?

“Peki, siz kimsiniz? Yani sizi burada ilk defa görüyorum. Psikiyatr mısınız?” dediğimde kalkan kaşlarım çatılmıştı. Bir psikiyatr olsa bile bana sormadan hastamı alamazdı. Kafasına göre böyle bir şey yapamazdı. Onu, burada ilk defa görüyordum yani burada çalışıyor olma ihtimali çok düşüktü. Belki de bir doktor bile değildi. Kaşlarımı daha çok çattım ve hızlı bir şekilde soluduğumu fark ettiğim nefesimi, düzene sokmaya çalıştım. Gözlerine dikkatlice baktığımda bana gayet sakin ve ciddi bir şekilde bakıyordu. Yavaş ve sakin adımlarla yatağın etrafından dolanıp yanıma doğru ilerledi. Yüzüm ve bakışlarımla beraber vücudumu da adama doğru çevirdim. Tam önümde durduğunda söze başladı.

“Ben, Cenk Yılmaz.” Elini öne uzatınca tereddüt ederek eline uzandım. Gözlerine baktığımda gözlerinin koyu mavi olduğunu fark ettim. Fakat bu kadar yakından bile bir şey düşünüp düşünmediği anlaşılmıyordu. Elini sert bir şekilde sıkıp gözlerimi gözlerinden ayırmadan “Gamze Seren” dedim.

“Memnun oldum, Gamze Hanım.” dediğinde aynı şekilde, “Ben de memnun oldum Cenk Bey.” El sıkışmayı sonlandırdık. Tam sorularımı yönelteceğim sırada, bütün kelimeleri boğazımdan içeri tıkan Cenk Bey söze başladı.

“Burada ne aradığımı söylemem için daha fazla soru sormanıza gerek yok. Size açıklayabildiğim her şeyi zaten açıklayacağım.” dediğinde başımı tamam anlamında salladım.

“Oturun lütfen.” Elleri koltuğu işaret ederken yanından geçerek koltuğa yerleştim.

“Öncelikle Şizofreni hakkındaki bilgileriniz takdire şayan. Yaptığınız çalışmalardan söz etmiyorum bile. Sizin gibi bir insanı bizzat ziyaret etmek ve...” duraksadı. Ardından devam etti.

“Bilgilendirmek istedim.”

“Bilgilendirmek mi?” diye sorduğumda tereddütle gülümseyen Cenk Bey “Evet, bilgilendirmek. Şizofreni hakkındaki dar bilgilerinizin sınırlarını genişletmek için geldim.” Dedi. Dar bilgiler? Adamın sesinde bir tane bile alay kırıntısı yoktu. Bu durum ise beni kızdırıyordu. Tam dört senelik araştırmalarım ve onca hastadan sonra bana bilgilerimin dar olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

“Bakın, Gamze Hanım bunu sizi gücendirmek veya sizi hafife almak için söylemedim. Bu yüzden sinirlenmenize de gerek yok.” dediğinde kafamı başka tarafa çevirdim ve derin bir nefes alıp

verdim “Konuya girebilir misiniz?” diyerek sıkıldığımı ses tonumdan belirttim. Ardından gözlerimi yüzüne çevirdim. Kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı. Başını sallarken sıkıntıyla yan tarafa dönmüştü.

“Bunun anlatabileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Çünkü anlatsam inanmayabilirsiniz.” Ağzımdan istemsizce çıkan bir “hah” sesiyle “Bir deneyin, belki işe yarar değil mi?” dediğimde yüzüne sıkıntılı bir gülümseme yerleşti.

“Size bunu doğrudan söyleyebilirim ama şunu da hatırlatmak isterim insanlar açıklayamadığı şeylerden korkar Gamze Hanım. Bu bilinen bir gerçek olmakla beraber doğrudur da... Ama elbette ki siz bilirsiniz.” Cümlesi bittiğinde derin bir nefes aldı.

“Şizofreni hastası bir insanın gördüğü bazı görüntüler vardır, değil mi?”

“Tabi ki, zaten bazılarının delirmesine yol açan da budur.” dediğimde başıyla onayladı. Yavaş hareketlerle yatağın köşesine oturdu ve bana doğru döndü.

“Peki, hiç bu görüntüleri neden gördüklerini düşündünüz mü?” Kafamı evet anlamında salladığımda ağzımı açtım fakat söze başladığında ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

“Bunun, beyinle bir ilgisi olduğunu söyleyecektiniz sanırım.” dediğinde kafamı yine evet anlamında salladım. Nereye varmaya çalışıyordu bu adam?

“Aslında bu bilgi yanlış, Gamze Hanım... Dediğim gibi, insan açıklayamadığı şeylerden korkar. Buna en iyi örnek eski çağlar tabi ki. Eskiden Şizofreni Hastalarının içlerine giren bazı varlıklar olduğuna inanılan dönemlerde, onlara çeşitli zulümler etmekten hiçbir şekilde kaçınılmıyor hatta makul bile görünüyordu. Bu yüzden de hiçbirinin dediğine kimse inanmazdı, onlara deli gözüyle bakılırdı. Tabi şizofreni hastalarına böyle bakanlar haksız da sayılmazdı. Anlatılan şeylerin çoğu tüyler ürpertici şeylerdi ve insanlar bunlara inanmak istemediler.”

“Bunları bana neden anlatıyorsunuz Cenk Bey?” dediğimde duygu belirtisi göstermemeye çalışıyordum. Anlattıkları bir şekilde sinirimi bozmaya başlamıştı. Bu konu gerçekten de korkutucuydu.

“Şizofreni hastalarının gördükleri şeyler sizce gerçek mi?” sorduğu soru ile iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Böyle bir soruyu kendime kaç kere sorduğumu bilmiyordum bile. Ama bu fikir beynimde bir saniye durduktan sonra hemen arkalara kaçıyor, gün yüzüne çıkmamaya çalışıyordu. Şimdi ise karşımda bu düşüncenin beden bulmuş hali duruyordu. Ne kadar... İronik!

“Dalga geçiyorsunuz, değil mi?” kafamı iki yana sallarken gözlerimi Cenk Bey’in gözlerinden çekip duvara odakladım. Biraz da olsa rahatlarken üstümdeki baskının birazının bile olsa azaldığını hissettim. Boğazımın kurduğunu ve aldığım nefeslerin yetmediğini hissedebiliyordum. İstemsizce elim boğazıma giderken kuraklığı ve bu nefes darlığını dindirmek istercesine boğazımı ovuşturdum. Gözlerimi tekrar onun koyu mavi gözlerine çevirdim. Ağzımı zor da olsa aralayarak “Peki... Gör- gördükleri şeyler...” cümlemi, nefes alma ihtiyacı hissettiğim için durdurmuştum. Derin bir nefes aldığımda elimi boynumdan çekip kucağımda birleştirdim. Gözlerimi elime odakladım ve cümlemi bitirdim.

“Gerçek mi?” Gözlerine bakmaya korkmuştum. Gözlerindeki hiçliğe odaklanmaya çalışmak ve kendimi boşluğa düşüyormuş gibi hissetmek yerine elime bakmak daha kolaydı.

“Evet dersem bana bugün belki inanırsınız. Fakat sonraki günlerde saçmaladığımı düşünürsünüz ve bu söylediklerimi gece gündüz düşünür şizofren hastalarının yanına bile yaklaşamaz duruma gelirsiniz. En sonunda da delirirsiniz.” durduğunda gözlerim ardına kadar açılmıştı. Yavaşça başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

“Bu yüzden size göstereceğim. Belki daha çok korkarsınız ama doğru olan şeyi öğrenmiş olursunuz.” cümlesi bittiğinde yataktan seri bir şekilde kalktı ve koltuğun önüne gelene kadar yürüdü. Önümde durduğunda ise dizlerinin üzerine çöktü. Elini, temkinli bir şekilde elime doğru uzattı. Bunu korkmamam için yapmış olması muhtemeldi.

“Bakın, göreceğiniz şeylerden sonra delirme ihtimaliniz çok yüksek...” Derin bir nefes aldım. Ne kaybedebilirdim ki? Belki de yalan söylüyordu. Belki de şizofren olan kendisiydi. Bu düşünceyle kaşlarımı kaldırdım. Daha önceki yaptıklarım aklıma gelince çok çabuk kandığımı fark ettim. Gözlerimden ve düşüncelerimden korkuyu sildim. Uzattığı elini kararlılıkla tuttuğum anda oluşan bir güç, gözlerime baskı uygulayarak kapanmalarını sağladı.

Binlerce tonun altında ezildiğimi hissettim. Bu ağırlık tüm bedenime baskı uyguluyordu. Her yerim acı içinde kıvranıyordu ve ben bağırımıyordum bile. Bütün nefesimin kesildiğini hissettim ve bu sırada başımda inanılmaz bir ağrı başladı. Bir iki saniye süren bu acı bana sonsuzluk gibi gelmişti. Bedenimdeki ve başımdaki ağrının hafifleyerek ince sızılar halinde gözlerime ulaştığını hissettim. En sonunda bütün acı ve ağrı gitmiş yerine gözlerimde oluşan sızılar kalmıştı ve bu sızılar beni gözlerimi açmaya zorlarken buna direnmek yerine gözlerimi açtım.

Odanın bütün eşyaları aynıydı. Fakat etrafa lila renginde bir pencereden bakıyormuş gibiydim ve Cenk Bey’i göremiyordum. Elim havaya kaldırıp oynattığımda ise sanki suyun içinde hareket ediyormuşum gibi hissettim. Elim aşağı indirdiğimde gözüm de elimi takip ediyordu ve elimi

takip eden bir hava akımı oluşturduğumu fark ettim. Ellerime bakmayı kesip gözlerimi yukarı kaldırdığımda karşımda Cenk Bey'i gördüm.

“Burası da neresi böyle!” diye çığlık attığımda gözlerini devirdi.

“Ayağa kalkın lütfen.”

“Hayır! Bana neler olduğunu ve nerede olduğumuzu anlatmadan kalkmıyorum!” Sesim sonlara doğru daha çok yükselmişti.

“Sizi götüreceğim yerde önemli şeyleri anlatacağım ama bana güvenmeniz ve beni sorgusuz takip etmeniz gerekecek. Yani şimdilik soru sormayın. Ayrıca sizi ve kendimi burada tutarak gerçekten inanılmaz bir enerji harcıyorum. Bu yüzden biraz acele edin, lütfen!”

Tereddüt ederek ayağa kalktığımda bu nezaket kurallarından sıkıldığımı fark ettim.

“Artık Bey ve Hanım'ı kaldırabilir miyiz, lütfen? Çünkü normalde bu kadar resmî biri değilimdir.” cümlesi Cenk'ten gelmişti.

Kafamı aşağı yukarı salladığımda beni, bunu yapmaktan kurtardığı için içten içe seviniyordum. Cenk'in yanına gittiğimde kapıya doğru yürüyordu. Çok yavaş yürüyordu. Çok fazla enerji harcadığını söylemişti. Sanırım bu yüzdendi. Kapının önüne geldiğinde durdu. Birkaç saniye boyunca ellerinin havada gezindiğini gördüm. Orada ne yaptığını bakmaya çalışırken kapıyı açtı. “Yanıma gel lütfen.” dedi. Yanına ilerlediğimde dışarıya bakıyordum. Dışarıyı uçsuz bucaksız karanlık gökyüzüyüdü. Parlak yıldızlarla beraber harika bir görüntü vardı. Ayrıca lila renkli camdan artık bakmıyordum. Yüzüme çarpan hafif bir esintiyle, sızlayan ciğerlerime iyi geleceğini düşündüğüm havayla doldurdum.

“Bana güveniyor musun?” Gözlerimi Cenk'e çevirdim. Başımı, tereddüt ederek aşağı yukarı salladım. Onunla daha tanışalı bir saat bile olmamıştı ama şuan güvenmekten başka bir çarem de yoktu. Gözlerimi yüzüne çevirip incelemeye başladım. Gözlerini yere dikmişti. Kafasını bana çevirdiğinde yüzüne bir sırtış yayıldı ve konuştu “O zaman, atla!” dedi. Gözlerim ardına kadar açılmıştı. Bir şey söylememe fırsat bile kalmadan elimden tutmuş ve ileri doğru çekmişti. Ve şuan ikimizde uçsuz bucaksız siyah gökyüzü boyunca aşağı düşüyorduk. Ellerimiz ayrılmıştı ve bir şeye tutunmam gerekiyordu. Gerçekten çok korkutucuydu. Çığlıklarımı havanın basıncından dolayı duymuyordum. Taklalar atarak düşüyordum ve başım dönüyordu. Kusmak üzere olmam da cabasıydı. Cenk'i göremiyordum. Zaten karanlıktı. Arada etrafımda parlayan cisimler görüyordum. Sanırım bunlar yıldızlardı...

Kaç dakika geçti bilmiyordum ama bana saatler gibi gelmişti. Sonuncu takladan sonra yerle aramda santimler kala durmuştum. Yer olduğunu anlayabilmişim çünkü çimen olduğunu düşündüğüm bitkiler görüyordum. Bitkiler mavi renkteydi ve parıldıyorlardı.

Yüzüstü, ellerim ve ayaklarım iki yana açılmış bir şekilde yerle bakışıyordum. Başım hâlâ dönüyordu ve kusmak üzereydim. Beynimi odaklayamıyordum. Hızlı hızlı nefes alıyordum. Yavaş bir şekilde yere düştüğümde yerde dönüp oturdum. Hızla ayağa kalktığımda ani bir baş dönmesiyle gözlerim kararırken ellerimle bir şeye tutundum. Yere eğilirken gözlerim kapalıydı. Gözlerimi açmamla beraber öğürmeye başladım ve çok geçmeden de kusmaya... İçimdekilerin dibine kadar çıktığını hissettiğimde Cenk yanıma gelmiş ve göz hizama peçete uzatmıştı. Ağzımı silerken gözlerimdeki yaşları da sildim. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve geri açtığımda tutunduğum şeye baktım. Mavi yaprakları olan bir ağaç... Afallarken duruşumu dikleştirip ağaca odaklandım. Dikkatli bakıldığında yapraklarının üstlerinde damla şeklinde, parlayan mavi kristaller olduğu açıkça görülüyordu. Gövdesi kahverengiydi ve yapraklarının üstünde sarı renkli sinek kuşları vardı. Aynı zamanda bu kuşlar damla şeklindeki kristalleri yiyorlardı. Gözlerimi ağaçtan çekip Cenk'e yönelttim.

“Burası benim gibilerin güvende ve güç harcamadan bulunabildikleri tek yer.” dediğinde anlayamamıştım. Gerçekten çok anlaşılmaz konuşuyordu ve doğru düzgün hiçbir şeyi anlatmamıştı. Bu durum sinirimi bozarken gözlerimi gözlerinden çekip etrafı incelemeye başladım. Etraf zifiri karanlıktı ama çimenler sayesinde etraf aydınlanıyordu. Ayrıca etrafta kırmızı, mavi, yeşil, siyah ve daha farklı renklere sahip ağaçlar da vardı. Gözlerimi çayırlık alandan çekip üstünde bulunduğum gri renkli taşlarla bezenmiş olan patıkaya çevirdim. “Nereye gideceğiz?” diye sordum ve tekrar Cenk'e döndüm, elini kaldırıp patikanın en uç noktasını gösterdiğinde gözlerim ardına kadar açıldı.

“Merak etme, yürümemiz gerekmeyecek.” dediğinde rahatlamıştım. Fakat etrafta ne araba görebiliyordum ne de başka bir ulaşım aracı... Nasıl gidecektik? Kaşlarımı çattığımda Cenk, güçlü bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra yer sallanmaya başladı. Daha önce tutunduğum ağaca tekrar tutundum. Ve düşmemeye çalıştım. Yer sallanırken birkaç metre ötedeki çimenlerin çöktüğünü fark ettim. Birkaç dakika sonra, oluşan çukurun içinden beş altı tane yaratık fırladı. O kadar hızlı yanlarımıza gelmişlerdi ki neye benzediklerini yanımıza geldiklerinde fark edebilmişim. Yaratıktan çok kurda benziyorlardı. Kurtlardan bir tanesi dışında diğerlerinin renkleri siyah ve beyaz olarak ikiye ayrılıyordu. Kürkü siyah olanların gözleri gri, kürkleri beyaz olanların gözlerinin renkleri ise gece gibi simsiyahtı. Hepsinin boyu iki metreydi ve gerçekten korkutucu görünüyorlardı. V harfi gibi dizilmişlerdi, kurtların başındaki kurdun kürkünün bir yarısı siyah

diğer yarısı ise beyazdı. Göz rengi ise lacivertti. Ayrıca kafasında parıldayan mavi yakutlarla süslü, gri renkli bir taç vardı ve diğerlerinden daha tehditkâr görünüyordu.

Bir süre korkudan kıpırdayamaz hâle geldim. Çılgılık bile atamıyordum. Bu durum birinin beni dürtmesiyle son buldu. Beni dürtten kişinin Cenk olduğunu fark ettim. Güven verircesine kolumu tuttuğunda bütün ağırlığımı ona verdi. Şuan ki durumumu gözden geçirmeye çalıştığımda artık doğru dürüst düşünemediğimi fark ettim. Odaklanamıyordum. Başım ağrıyordu. Cenk, kurda döndü ve birkaç saniye bakıştıktan sonra tekrar bana döndü.

“Sırtına binmen gerekecek.” dediğinde, ne dediğini algılamam birkaç saniye sürmüştü. Gözlerimi Cenk’ten çekip kurda çevirdim ürperirken tekrar Cenk’e baktım.

“Ona, binmem gerekecek?” diyerek kurdu gösterdiğimde başını salladı.

“Unut bunu, benden bu kadar.” diyerek kolumu Cenk’ten kurtardım. Ve tekrar söze başladım.

“Buna daha fazla katlanamam, çok fazla... Bütün bu olanlar gerçekten çok fazla. Yorgunum, başım ağrıyor ve beynim artık hiçbir şeyi algılayamıyor. Beni geri götürmen gerek.” Sesim sonlara doğru yükselmişti. İstemsizce şakaklarımı ovuştururken “Buraya kadar gelmişken, bize yar...” bir hata yapmış gibi gözlerini büyüttü. Ya da bana öyle gelmişti. Çünkü şuan düzgün düşünemiyordum. Cümlesini düzeltti.

“Gerçeğe çok yakınken geri dönmeyi nasıl istersin?” diye sorduğunda ellerimi aşağı indirdim. Haklıydı. Geri dönmek çok cazipti kabul ediyorum, ama bir şeyler yaşamıştım ve bunlar az buz şeyler değildi. Ayrıca gerçeğe bu kadar yakınken bırakmak gerçekten çok saçmaydı. En azından sadece bugün... Bugün dayanacaktım, sonra ise her şeyi unutabilirdim.

“Tamam!” Keyifsiz bir şekilde söylediğim bu kelimenin ardından kurda döndüm.

Cenk, “Merak etme, sadece izinsiz girenlere saldırırlar. Onlardan korkmana gerek yok sana zarar vermezler. Bizi, tehlike oluşturacak kişilere karşı korurlar. Bu yüzden onlara koruyucular deriz.” dedikten sonra öndeki kurdu gösterdi.

“Onun ismi, Luna, onların lideridir. Onlarla iletişim kurmak istiyorsan gözlerine bakmalı ve anlatmak istediğin şeyleri düşünmelisin. Sadece telepati yoluyla onlarla konuşabilirsin. Çünkü kulakları işlevsizdir. Ayrıca merak etme, burada onlardan daha korkutucu bir şey yoktur.” Cümlesini bitirdiğini sanmıştım fakat mırıldanarak “En azından şimdilik...” dediğini duymuştum. Kaşlarımı çattım, bu da ne demekti şimdi? Başımı iki yana sallayıp buna kafa yoracak halimin

olmadığını bir kez daha fark ettim. Bu yüzden bunun hayal gücümün saçma bir oyunu olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Cenk Luna'ya döndü ve birkaç saniye boyunca Luna'nın gözlerine baktı. Birkaç saniye sonra Luna'nın gözlerindeki tehditkâr bakış yerini ifadesizliğe ama aynı zamanda da büyük bir ciddiyete bıraktı. Arkasına, sürüsüne, döndükten sonra birkaç saniye boyunca gür bir şekilde uludu. Bu ses o kadar güzeldi ki sonsuza dek böyle ulumasını istedim. Ses tonu muhteşemdi ve diğer kurtlar da teker teker Luna'ya katıldıklarında sesleri müthiş bir ahenkle birleşmişti. Ulumaları sona erdiğinde kurtlar, Luna ve sürüden sadece bir kurdun kalacağı şekilde yanımızdan ayrıldılar. Bu sefer yerin altına girmek yerine etrafa dağılmışlardı. Diğer kurtlara bakmayı kesip yere doğru eğilen Luna'ya döndüm. Sanırım rahat binmem için eğiliyordu. Kafamı Luna'nın arkasında kalan diğer kurda çevirdim. Cenk kurdun başını okşuyordu. Yüzüne geniş bir gülümseme yerleşmişti. Gerçekten güzel gülüyordu... Kaşlarımı çatıp derin bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım.

Cenk'in tek hamlede kurdun sırtına çıkışını da izledikten sonra Luna'ya döndüm. Başı hala yere eğikti. Cenk'in kurduna binişini taklit ederek, Luna'nın sırtına çıktım. Luna kafasını yerden kaldırdığında havaya doğru üfledi. Mavi, pembe ve sıcak turuncunun karışımlarının olduğu uzaydaki yıldız patlamalarından birini andıran bu duman, yavaş yavaş büyümeye başlamıştı. Tam şeklini aldığı anda renklerini kaybetmeden bir daire biçimini almıştı. Cenk'in sesiyle gözlerimi yanıma çevirdim.

"Luna'nın boynuna sıkıca tutun ve ne olursa olsun bırakma. Ayrıca şizofren olduğundan gözlerini kapalı tutman senin için daha iyi olur. Çünkü daha önceki geçitlerden farklı bir geçitten geçeceğiz. Bu geçit tehlikelidir ve gösterdiği şeyler bir insanı veya içinde on beş dakikadan daha uzun süre kalan, bir şizofreni bile delirtebilecek güçtedir. Bu yüzden sadece koruyucular kullanır." Başımı tamam anlamında salladım ve vakit kaybetmeden Luna'nın boynuna sıkıca sarıldım. Gözlerimi de kapattığımda Luna'nın geri çekildiğini hissettim. Bu geri çekilmenin hemen ardından yukarıya sıçradı. Aşağı inerken mideme kramplar girmişti. Luna tekrar sıçradığında bunun bitmesini diledim. Çünkü her sıçrayışında ellerim kayıyor, zaman geçtikçe gözlerimi açma isteğim daha da ağır basıyordu. Gözlerimi olduğundan daha da sıktım ve gözlerimi açma isteğimi bastırmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra Luna son sıçrayışını yapmış olmalıydı ki durmuştu. Fakat gözlerimi açmaya korkuyordum. Ya bir terslik olduysa ve o içinden geçtiğimiz geçidin hala içindeyseniz? Belki de Cenk'e bir şey olmuştu ve..."Gözlerini açabilirsin!" Cenk'in sesiyle rahatlayarak gözlerimi açtım. Birkaç saniye beklemek zorunda kalmıştım çünkü gözlerimi o kadar sıkı yummuştum ki açtığımda her şey bulanıktı. Tutunmaktan uyuşmuş olan kollarımı Luna'nın boynundan çekerek doğruldum. Aşağı inerken gördüğüm manzarayla olduğum yere mihlandım adeta. Bu... Çok güzeldi. Bütün gün bu manzaraya bakabilirdim. O kadar nefes kesiciydi ki...

“Bu, çok güzel.” ağızımdan içten bir gülümseme ile çıkan bu cümleye Cenk, “Çok haklısın” diye karşılık verdi. Gözlerimi Cenk’e çevirdiğimde bana baktığını fark ettim. Yanaklarımın kızardığını hissederken manzaraya tekrar döndüm.

Önümde Antik Yunan yapılarına benzer mermerden yapılmış tapınaklar vardı ve ortada mavi büyük bir ev olacak şekilde daire biçiminde dizilmişlerdi. On bir tane tapınak vardı. İçlerinde bir şey yoktu ve her birinin rengi farklıydı. Bu yerin on metre kadar üstünde, en az dört metre büyüklüğünde hafif bir ışık yayan, aynı o gördüğüm ağaçlardaki gibi mavi bir kristal vardı ve büyüleyiciydi çünkü içinde başka renkleri de barındırıyordu ama diğer renkler biraz fazla silikti bu yüzden mavi renk daha çok göze çarpıyordu. Daha beş dakika önce bulunduğum çayırılık alana karşın burası ormanlık bir alandı ve buradaki çimenlerin ışıltısı da daha azdı. Kafamı yukarı kaldırıp gökyüzüne baktığımda çayırılık alandaki gökyüzüyle aynı olduğunu fark ettim. Aynı olan şey de sadece gökyüzüydü zaten.

Bu görüntüyü güzelleştiren özelliklerden biri de karşıya baktığımda gördüğüm kocaman tepeydi. Tepenin üst noktasından akan şelale ise nefes kesiciydi. Sıradan bir şelale değildi. Bir süre sonra akan su dalgalarla birlikte mavi tozlara dönüşüyordu fakat sonrasını büyük evden dolayı göremiyordum. Cenk ise tek kaşını kaldırmış bir şekilde bana bakıp sırtıyordu.

“Bir de geri dönmek istediğini söylüyordun.” dediğinde kafamı büyük bir sırtıyla iki yana salladım. Tekrar Cenk’e döndüğümde elini uzattığını fark ettim. Uzattığı eli tutup inmeme yardım etmesine izin verdim. Cenk elimi bırakıp Luna’ya döndüğünde onlara baktım. Cenk, Luna’ya telepati yoluyla bir şeyler anlatıyordu. Sanırım? Bir süre sonra Luna diğer kurda döndü ve ardından birlikte, hala orada olduğunu yeni fark ettiğim o büyük geçide yol aldılar. Geçidin içine girip kaybolduklarında şaşırımtım. Daire yavaş bir şekilde küçüldü ve duman şeklini alarak etrafa dağıldı. Büyük eve döndüm ve derin bir nefes alıp gülümsedim.

“Beni bilgilendireceğin kısım ne zaman geliyor?” diye sordum.

“Karşıdaki büyük eve girince her şeyi anlatacağım. Akşam vakti buralar çok da güvenli olmuyor.” diyerek kolunu salladı ve takım elbisesinin içinde kaybolan kol saatini ortaya çıkardı. Birkaç tane ayarlama yaptı.

“Üç saate güneş doğacak, umarım üç saat dolmadan anlatmayı bitiririm.” dediğinde kaşlarım çatıldı

“Neden?” diye sorduğumda kafasını bana çevirdi ve sırttı.

“Buranın Güneşinin doğuşunu hiç görmedin ve buraya gelip de buradaki en harika şeyi görmezsen çok şey kaçırmış olursun.” Şu ana kadar gördüğüm her şey nefes kesiciyken daha en harika şeyi görmediğimi söylemesi beni ayrı bir heyecanlandırmıştı.

Büyük evden içeri girdiğimizde, içerisinin dışarıdan görünenden daha büyük olduğunu fark ettim. Bulduğumuz ilk katın salon olduğunu düşünüyordum. Çünkü her yerde krem rengi koltuklar ve cam masalar vardı, salon evin bütün giriş katını kaplıyordu. Odanın tam ortasında bir masa duruyordu. Arkasında oturan iki kız vardı. Bu kızların ten renkleri kar kadar beyazdı. Üstlerinde mavi elbiseler vardı. Uzaktan bile seçilebilen gözleri, lacivert ve koyu yeşildi. Ayrıca kollarında mavi kristal dövmeleleri vardı.

Cenk’le beraber kızların olduğu tarafa ilerledik. Yanlarına geldiğimizde Cenk, kızlarla konuşmaya başladı. Masanın üstünde iki tane bilgisayar vardı ve çok ileri bir teknolojiye sahip olduğunu fark ettim. Harikaydı. Buradaki her şey harikaydı. Bir an için buraya aitmişim gibi hissettim fakat öyle olmadığımı anlamam uzun sürmedi. Çünkü ben onlar gibi değildim. Ve asla da olamayacaktım. Dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştım. Kızlara dönüp Cenk’le olan konuşmalarını dinlemeye başladım.

“Yabancı... O nasıl?” Diye sorduğunda, lacivert gözlü kız cevap verdi.

“İyi durumda, birkaç saate uyanmasını bekliyoruz.” cümlesini bitirdikten sonra bana baktı ve tekrar Cenk’e döndü.

“Bayan Sadie, buraya daha kaç tane misafir getireceğinizi merak ediyordu Cenk Bey.” cümlesini bitirmesiyle Cenk’e döndüm. Gülüp başını yere eğdi ve sorusunu görmezden geldi.

“Size de iyi günler hanımlar.” diyerek kolumu kavradı, bir anda ciddileşmişti. Beni asansör olduğunu düşündüğüm yere çekti. Asansörün rengi altın rengiydi ve onu iten bir güç olmadan kendiliğinden aşağı inip yukarı çıkıyordu. Vay canına. Etrafta düğme de olmamasına rağmen asansör kendiliğinden bizim bulunduğumuz kata gelmişti. Asansöre bindiğimizde Cenk, “Hastane katı!” Diye seslendiğinde asansör aşağı inmeye başladı. Asansörün arkasında duvar yerine cam vardı. Ve dışarıyı izleyebiliyordunuz. Fakat yer altına indiğimiz için cam toprağa bakıyordu. Bu yüzden mavi kristaller ve toprak dışında seyredecek pek bir şey yoktu. Toprağın altı onlarla doluydu çünkü... Tamam, bu kadar! Asansörün kapısına bakan Cenk’in karşısına geçtim ve “Bu dünyanın veya evrenin veya... Her neyse işte! Buranın mavi renk kristallerle ilgili sorunu ne?” Dediğimde Cenk gözlerimin içine bakıyordu. Sırıttı. Ve söze başladı “Tamam, tamam... Artık

anlatmanın zamanı geldi, sanırım.” Dedi ve cama yaslandı. Kollarını bağladı ve derin bir nefes aldı.

“On dördüncü yüzyılın başlarında on iki genç şizofreni hastası, Anadolu’daki bir Bimarhane’de tanışılar. Çok geçmeden sıkı dost olan bu hastalar bir süre sonra bir takım yetenekleri olduğunu fark ederler. Bu yeteneklerden ikisinin, beyin kontrolü ve başka evrenlere geçit açma olduğunu biliyoruz. Fakat bunun dışında kalan diğer on yetenek bazı trajik olaylardan dolayı hafızamızdan silinmiş durumda. Ne demek istediğimi bir süre sonra anlayacağından eminim.” Boğazını temizledikten sonra konuşmasına devam etti.

“Bu on iki gençten biri olan Marcus Crystal’ın, ki kendisi kabilemizin lideridir, yeteneği başka evrenlere geçit açmaktır. Ve o, kendisi de dâhil diğer on bir kişinin içinden geçebileceği bir geçit açar. Bu geçit, onları bizim şuanda bulunduğumuz evrene götürür. Uzun yıllar burada uyum içinde yaşarlar. Ayrıca dünyaya gidip şizofreni hastalarını daha rahat yaşayacakları bu evrene getirirler, onlara yeteneklerini bulmaları için yardım ederler. Bir süre sonra yanlarına aldıkları bütün şizofrenlerin yeteneği olduğunu fark ederler. Ve zamanla sadece on iki çeşit yetenek olduğunu keşfederler. Bir süre boyunca tek bir ev onlara yeter. Evde, her yetenek türü için sadece bir oda yeterlidir. Fakat zaman ilerledikçe şizofren sayısı artar ve her yetenek çeşidine tek bir oda yetmemeye başlar. Bu yüzden bu evlerden on bir tane daha yaparlar. Evler karışmasın diye de bu evleri farklı renklerde yaparlar. Ayrıca her evin kendine has sembolleri olur. Mesela benim evimin sembolü mavi kristal. Evim, mavi renkte olduğu için kristalin rengi mavi, sembolümüzün biçimi ise liderimizin soyadının kristal anlamına gelen Crystal olmasından dolayı kristal. Diğer evlerin önderleri de, burayı ilk keşfeden diğer on iki şizofrendendir. Bir süre sonra bu on iki şizofren resmi bir kurul hâlini alır. Ve her hafta bir gün mavi kristal evinde toplanıp kurdukları evren için bir takım fikirler tartışılar. Her neyse, uzun yıllar boyunca uyum içinde yaşadık. Fakat dünyaya diğer şizofrenlere yardım amaçlı gelip gittiğimiz için bir şekilde normal insanlar tarafından fark edilmeye başladık. Hatta bazıları...” Sesi titremişti. Derin bir nefes alıp gırtladığını temizledikten sonra devam etti.

“Hatta bazı şizofrenler yakalanmıştı. Ve bilim adına katkı sağlayabileceklerini düşünenler yakalanan bazı şizofrenler üstünde deney bile yapmıştı. Bu durum her geçen gün artmaya başladığında dünyaya gitmeyi bir süreliğine durdurmaya karar verdik. Fakat siyah karga evinin başı olan Hall Crow, bunun yanlış olduğunu ve karşı ateş açmamız gerektiğini savunuyordu. Bazı ileri gelenler bunun doğru olmadığını onların sadece korktuğunu söyledi. Hall buna daha çok sinirlenerek insanlara, bize yaptıklarını ödetmek için yandaş toplamaya başladı. Hall giderek güçlendi ve on iki şizofrenden biri olduğu için ona karşı gelinemiyordu. Bu duruma bir son vermek isteyen diğer on iki şizofren üyeleri planlar yapmaya başlamıştı. Fakat planları bir işe yaramıyordu. Çünkü Hall çok zeki bir insandı. Ama bu durum Hall’ın kızı Sadie’nin taraf

değiştirmesi üzerine son buldu. En sonunda Hall ve yandaşları yakalanmıştı. On iki şizofren üyeleri Hall'ı liderlik konumundan atarak yerine Sadie'yi geçirdiler ve Hall'a ne yapacaklarına onun karar vermesini istediler. Sadie babasının ölmesini istemediğinden onu ve yandaşlarını sürgüne yollamayı teklif etti. Bu konuda hepsi hemfikir olmuştu. Çünkü her şeyden önce Hall, onların da arkadaşlarıydı. Onu ve yandaşlarını sürgüne yollayacak olan geçidi açan Marcus, Hall'ın yandaşlarından biri tarafından öldürüldüğünde geçidi kapatamamıştı. Bunu fark eden Hall'ı, geçidin diğeri tarafında tutmak için koruyucuları kullanırlar. Fakat koruyucular bile Hall'ı durdurmaya yetmeyecektir. Bu yüzden mavi kristal evindeki insanlar geçidi kapatmayı denirler. Fakat geçit öyle güçlü bir şekilde yaratılmıştır ki sadece küçük parçalara ayrılarak kapanabilmektedir. Bu yüzden geçidi on bir parçaya bölerler. Artık hepsinin içinden birilerinin geçmesinin, geçitlerin kapanması için yeterli olacaktır. Evlerden geri kalanlar bu geçitlerden geçmeye karar verirler. Bizim evdekiler ise onları geri döndürmenin bir yolunu bulana kadar burada kalacaktır. Çünkü sadece olayın yaşandığı yerde kaldıklarında geçitlerin açılacağına farkındadırlar. Fakat onlar geçitlerden geçerken Hall şansının kalmadığını anlar. Ve bu yüzden son kozunu kullanır. Güçlerini... Hall herkesin hafızasını silecek olan enerjiyi bulduğunda, bu onu öldürecek olsa bile hiç tereddüt etmeden kullanır. Bunu öngören Sadie de kendi güçlerini babasına karşı kullanır ve hafızaların birçoğunu korur. Fakat unutulmuş şeyler vardır ve unutulmuş şeylerin önemli şeyler olduğu da bir gerçek tabi ki. Geçitlerin nerelere açıldığını, diğeri evlerin güçlerini ve sembollerini unuturlar. Daha doğrusu akıllardan silinir.” Derin bir nefes aldı ve sıkıntılı bir şekilde geri verdi. Eli şakaklarına gitti. şakaklarını ovuştururken devam etti “O kadar uzun zaman olmuştu ki diğeri onların öldüklerini bile düşündük ve bu düşünce akıllarda yer ederek günümüze kadar geldi. Bu yüzden artık sadece dünyadaki şizofrenlere yardım ediyorduk. Ve bize atalarımızdan kalan bu görevi yapmıyorduk. Ama inancımızı hiç yitirmedik. Evleri yıksak bile onların anısına olan o tapınakları yaptık.” dedi.

Asansörün geldiğini haber veren ses ile kapıya döndük ve yürümeye başladık. Geldiğimiz yer yatakların olduğu küçük bir hastaneydi. Burası salondan daha büyük ve daha genişti. En baştaki yatağın yanına geldiğimizde devam etti.

“Ta ki bu kadın gelene kadar...” dediğinde kadını inceliyordum. Yüzü kanlar içindeydi. Kıyafetleri paramparçaydı. Yüzümü buruşturduğumda Cenk konuşmaya başladı.

“Hangi dili konuştuğunu bilmediğimiz için bize yardımcı olabileceğini düşündüğümüz bir dil bilimci bile...” Cenk cümlesini tamamlayamamıştı. Çünkü sözünü kesmiştim.

“Beni, bilgilendirmek için getirmedin değil mi?” diyerek gözlerimi kıstım. Cenk'in gözlerinde bir anlığına da olsa pişmanlık gördüm. Fakat bu his gözlerinde bir saniye bile durmamıştı. Yerini

hissizlik ve ruhsuzluk doldurmuştu. Gözlerimi devirme isteğini bastırarak konuşmama devam ettim.

“Yardım isteyeceksin... Biliyorsun en başta bunu söyleseydin kabul ederdim.” dediğimde bana baygın bir bakış attı. Sıkıntılı bir nefes vererek “Tamam, Belki de etmezdim!” Zaten bunları bir anda anlatsaydı ona inanmazdım bile... Ama beni bu işe bulaştırmadan da fikrimi ve yardım edip etmeyeceğimi de sorabilirdi. Ve o zaman bir seçeneğim olurdu, ben de nazik bir şekilde hayır derdim. Ayrıca nasıl yardım edecektim ki? Onların güçleri varken, ben sıradan bir insandım. “Ama nasıl yardım edebilirim ki?”

Sorum cevapsız kaldı. Çünkü kadın yemyeşil gözlerini açmıştı. Bizi gördüğünde canının yanmasına aldırmadan hızlı hareketlerle oturur pozisyona geçti. Bana döndü ve kollarımı sıkı bir şekilde kavradı. Korkuyla ona bakıyordum.

“Yardım edin!” dediğinde Cenk, kıza sakinleştirici bir sesle “Sakin, ol! Burada güvendesin. Sana burada kimse zarar veremez.” dedi. Fakat kız kafasını endişeyle iki yana salladı.

“O, yaşıyor ve intikam istiyor! Hall Crow... Geri döndü!” Fısıldamıştı. Yüksek sesle o adamın ismini söylemekten korktuğu belliydi. Söylediği bu cümle bomba etkisi yaratırken gözlerimi Cenk’e çevirdim. Gözlerinde ilk defa korkuyu gördüm. Ve bu beni daha da korkuturken sordum. “Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Öldüğünü söylemiştin?” Gözlerindeki korku kaybolurken “Evet, dedim. Ama bu düşünceyi hepimizin kafasına sokmuş olması da muhtemel değil mi?” dedi. Evet, muhtemeldi ve Hall’ın zeki bir adam olduğu da bir gerçektir. Cenk hareketlendiğinde ona döndüm.

“Nereye, gidiyorsun?” dediğimde cevap verdi.

“Sadie’ye haber vereceğim!” Cenk uzaklaşırken kıza döndüm.

“Bir şey daha var. Hall eski bedeninde değil. Farklı bir bedende artık...” durdu ve ekledi.

“Ona artık Selim Sarancıoğlu diyorlar.” dediğinde beynimden vurulmuşu döndüm. Bu nasıl olabilirdi. Cenk onunla ilgilendiğini söylemişti. Acaba buraya mı getirmişti? Bu düşünce ile tüylerim ürperirken gülümsemeye çalıştım.

“Tamam, burada güvendesin. Gerekli bilgiyi de bize ulaştırdığın için teşekkürler ama biraz dinlenmelisin.” Cümlemi bitirdikten sonra kızın korku dolu bakışları yerini uykulu bakışlara bıraktı. Bu sırada asansörün kapısının açıldığını duydum. Asansöre döndüm. Cenk ve bir kız

hararetli bir şeyler konuşurlarken revire gelmişlerdi. Kız benimle yaşıt duruyordu. Gri gözleri ve sarı saçları vardı.

Yanıma geldiklerinde tartışmalarını bölerek direk konuya girdim.

“Hall artık kendi bedeninde değilmiş. Ve tahmin et kimin bedeninde.” dediğimde Cenk bana anlamadığını ifade eden bakışlar atıyordu.

“Selim...” bu sırada, cümlemi tamamlamadan asansör bir kez daha açıldı ve içinden çıkan kişi cümlemi tamamladı.

“Sarancıoğlu!” Bütün bakışlar asansör kapısına dönerken Selim konuştu.

“Merhaba Sadie, babanı özledin mi?” Gözlerim korkuyla ardına kadar açıldı. Aynı şekilde Cenk’in ve Sadie’nin de gözlerinden korku çok net bir şekilde okunuyordu...

Rumuz: Mavi

Beril A. (Hz F)